

bomo v nekaj letih s to boleznijo morali živeti, kot živimo danes na primer z varozo ali poapnelo zalego. Spomladanski pogači in jesenskemu krmljenju bi morali vedno dodati tudi antibiotike. Kakšna bi bila potem kakovost slovenskega medu, pa si lahko le mislimo.

Predlagam, da bi pod pokroviteljstvom

ZČDS ustanovili komisijo, ki se bo ukvarjala izključno s problematiko hude gnilobe čebelje zalege in pripravila jasno strategijo boja proti tej bolezni. Prav bi bilo, da bi v tej komisiji sodelovali tudi strokovnjaki s področja medicine in bakteriologije.

Honorarju za prispevek se odrekam v korist ZČDS oziroma boja proti tej bolezni!

Pesmi o čebelah

NASLEDNIKA NI

Ko lipa cveti
in smreka medi,
vdiham opojne vonjave.
Čebele šume,
v okolje lete
nabirat' darove narave.

V vseh panjih vrvi,
zamolklo buči,
v njih sivih mladici je nabito.
Ulnjak ves dehti,
srce mi vzkipi,
ko vidim satovje pokrito.

Med v satju trdi.
Zelo se mudi
pospraviti žetev bogato.
Če zdaj zamudim,
medu ven ne dobim,
prišel bom v veliko zagato.

Brez mreže ne gre,
preveč pikov je,
ko delavkam svojim med kradem.
Znoj sili v oči,
po hrbtu polzi,
v vročini neznosni zavest izgubim.

Točilo brni,
se hitro vrtil,
dišeči med teče iz pipe.
In žena hiti,

nož tanek vihti,
odpira lončke pokrite.

En sodček bo poln,
a to ni zastoj.
Uspeh je garaškega dela.
Ta najslajši sad
je zdravja zaklad,
plod združenja človek-čebela.

Žal, gozd se suši,
že slabše medi.
Klonila je prva jelka,
smreka rjavi
in kostanj trohni.
Bo konec meden'ga pridelka?

Tudi ajde več ni.
Če je, ne medi.
Mar svet je postavljen na glavo?
Ne! Človek skrbi
in vse naredi,
da čimprej uniči naravo.

Najbolj me skrbi,
ker naslednika ni,
ki želel bi se naučiti,
to strast, ta opoj,
ves trud in ves znoj
v čebelje pridelke preliti.

Anton Kobolt